

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/336/2021
Identifikačné číslo spisu:	1109245882
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1109245882.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ M. C., narodenej A., H., 2/ U. C., narodenej A., U., 3/ D. C., narodeného A., U., všetci zast. Advokátska kancelária Ivan Syrový, s. r. o., Bratislava, Kadnárova 83, proti žalovanému Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25C/314/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. novembra 2019 sp. zn. 14Co/142/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom (prvým v poradí) z 15. apríla 2011 č. k. 25C/314/2009-101 zamietol žalobu žalobcov 1/ až 3/ a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 3/ uznesením z 13. januára 2015 č. k. 14Co/350/2011-130 rozsudok okresného súdu z 15. apríla 2011 č. k. 25C/314/2009-101 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pretože vec nesprávne právne posúdil a v odôvodnení sa nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi otázkami pre posúdenie veci.

3. Okresný súd rozsudkom (druhým v poradí) z 23. januára 2017 č. k. 25C/314/2009-227 zamietol žalobu žalobcov 1/ až 3/ a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

3.1. Okresný súd vec právne posúdil podľa ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 9, § 15 ods. 1 a § 17 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

3.2. Súd prvej inštancie po opätovnom vykonaní dokazovania a následným výsluchom svedkov, vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu na nesprávny úradný postup žalovaného, ktorý je jednou z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu, v ďalšom posudzoval, či nesprávnym úradným

postupom policajného zboru vznikla žalobcom ujma nemajetkového charakteru, t. j. či sú dané objektívne dôvody na to, aby sa konkrétna osoba mohla cítiť poškodenou a zväžiť, či vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam, by sa iná osoba v obdobnom postavení nemohla cítiť negatívne dotknutá v hodnotách týkajúcich sa morálnej integrity poškodenej osoby. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že síce na strane žalobcov došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnej integrity, toto však nebolo dôsledkom nesprávneho úradného postupu žalovaného, a teda ujma žalobcom nevznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, od ktorého žalobcovia svoje nároky odvíjali. Medzi následkami tak, ako boli tieto žalobcami tvrdené a nesprávnym úradným postupom, neexistuje vzťah príčinnej súvislosti, ktorý je jedným z nevyhnutných predpokladov zodpovednosti za škodu. Musí ísť o priamu a nie sprostredkovanú príčinu vzniku škody.

3.3. Súd prvej inštancie uviedol, že samotným nesprávnym úradným postupom v súvislosti so sprístupnením niektorých osobných údajov žalobkyne 1/ tretím osobám, neprišlo k nepriaznivým následkom a ujme žalobcov. Bezprostrednou príčinou, ktorá mala za následok vznik nepriaznivých následkov bolo konanie a správanie sa biologických príbuzných žalobkyne 1/, teda konanie rodiny H. Samotní žalobcovia vo svojich výpovediach označili za „zlom“ v ich živote a príčinu všetkých nepriaznivých následkov, návštevy alebo pokusy o kontakty realizované biologickými príbuznými žalobkyne 1/, najmä ich spôsob a intenzitu. Medzi následkami a nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíval v sprístupnení osobných údajov, preto súd prvej inštancie nevzhliadol žiadnu príčinnú súvislosť a vôbec nie bezprostrednú a priamu. Žalobcami tvrdené nepriaznivé následky nesúvisia s nesprávnym úradným postupom policajného orgánu.

3.4. Súd prvej inštancie mal teda za to, že žalobcovia nepreukázali v konaní existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmov, uplatnenou v tomto konaní. Preto, keďže podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, a keďže nebola splnená jedna z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súd prvej inštancie žalobu žalobcov zamietol.

3.5. V prejednávanej veci však nesprávny úradný postup nemožno kvalifikovať ako jednu z príčin nepriaznivých následkov tvrdených žalobcami, ani, že išlo v podobe nesprávneho úradného postupu o dôležitú a značnú príčinu, pretože nesprávny úradný postup, ohľadom sprístupnenia osobných údajov o tretej osobe, samo osebe nemá obvykle žiadne následky, pretože táto skutočnosť nie je spôsobilá, či už pozitívne alebo negatívne, zasiahnuť do osobnostnej sféry jednotlivca. Jediný dôvod v dôsledku sprístupnenia osobných údajov by bol prípad, keby sa žalobkyňa dozvedela o svojej adopcii až z neoprávneného sprístupnenia osobných údajov priamo žalobkyňi a táto informácia by spôsobila pre ňu nepriaznivé následky. V tomto prípade by existovala príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy.

3.6. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 3/ rozsudkom z 12. novembra 2019 č. k. 14Co/142/2017-272 rozsudok okresného súdu z 23. januára 2017 č. k. 25C/314/2009-227 prvým výrokom zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi 1/ sumu 20.000 eur a žalobcom 2/, 3/ každému po 5.000 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; druhým výrokom v ostávajúcej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; tretím výrokom žalobcom 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania z priznanej sumy v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

4.1. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, keď konštatoval, že na strane žalobcov došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnej integrity, ktorý bol spôsobilý vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, avšak podľa súdu prvej inštancie tento zásah nebol dôsledkom nesprávneho úradného postupu žalovaného, keď ujma žalobcom nevznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovaného.

4.2. Spracovanie a poskytnutie informácií z informačného systému Ministerstva vnútra SR je možné výlučne len v súlade so Zákom o ochrane osobných údajov a v prípade, ak pri tomto výkone právomoci dôjde k porušeniu zákonom stanovených pravidiel, ide o nesprávny úradný postup. V konaní bolo nesporne preukázané, a to i šetrením Úradu na ochranu osobných údajov SR, že oprávnený príslušník PZ SR, C., tým, že nedostatočne zabezpečil ochranu svojich prístupových práv do

informačného systému Ministerstva vnútra SR, umožnil do tohto informačného systému prevádzkovateľa prístup inej osobe, t. j. inému príslušníkovi, bez takéhoto oprávnenia, ktorý získal neoprávnené a spracoval osobné údaje žalobkyne 1/. Príbuzní žalobkyne 1/ mali k dispozícii fotografiu vyhotovenú a použitú výlučne pre účely vystavenia vodičského preukazu, získali jej utajené číslo mobilného telefónu, ktoré žalobkyňa 1/ pripojila k žiadosti o vydanie vodičského preukazu. Takéto údaje mal k dispozícii práve len žalovaný, čím bolo jednoznačne preukázané, že došlo k prezradeniu osobných údajov žalobkyne 1/ tretím osobám, na základe čoho odvolací súd konštatoval, že vo veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany žalovaného vzhľadom na zákonom stanovenú objektívnu zodpovednosť.

4.3. Z konania jednoznačne vyplynulo, že príslušník PZ C. umožnil prístup do IS prevádzkovateľa inej osobe, t. j. inému príslušníkovi, ktorý následne neoprávnené získal osobné údaje žalobkyne 1/, tieto odovzdal tretím osobám. Protiprávnym konaním príslušníka PZ, ktorý sprístupnil osobné údaje žalobkyne 1/ tretím osobám, došlo k nesprávnemu úradnému postupu žalovaného. Bez takéhoto protiprávného konania polície by sa nikdy rodina H. nedostala k osobným údajom žalobkyne 1/ a nedošlo by k ujme žalobkyne, ako aj ďalšej ujme žalobcov 2/ a 3/.

4.4. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, k zmene ktorého nedošlo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd pri skúmaní predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom mal za preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia žalovaného a následne mal za to, že v konaní bola preukázaná jednak existencia príčinnej súvislosti, ako aj nemajetková ujma žalobcov 1/ až 3/. Pochybením štátu, prostredníctvom pracovníka polície, ktorý nerešpektoval Zákon o ochrane osobných údajov a neoprávnené a bez súhlasu už plnoletej žalobkyne 1/ a bez jej vedomia sprístupnil jej osobné údaje a fotografiu tretím osobám, ktoré boli sprístupnené úmyselne a nie z nedbanlivosti, mal odvolací súd za preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia žalovaného a následne aj škodu a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím žalovaného a škodou tak, ako to bolo uvedené vyššie.

4.5. V konaní na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa 1/ po kontaktovaní svojou biologickou rodinou - H., s touto rodinou nechcela mať nič spoločné, žalobkyňa sa nevedela vysporiadať s tým, že ju ľudia zaraďujú medzi sociálnu skupinu, do ktorej nepatrí a ani sa necíti byť jej súčasťou, čo jej dávali tvrdo pociťiť. Sama žalobkyňa uviedla, že od stretnutia s rodinou H. trpí chorobou - automutiláciou, následne navštevuje krízové centrum, chodí na terapie k lekárkke PhDr. Z. D., keď predtým nikdy v živote nepotrebovala takúto pomoc, celá situácia ju vyčerpáva, čo sa odzrkadľuje v pracovnej oblasti, keď predtým takéto problémy nemala. Pred vyzradením osobných údajov žalobkyňa 1/ učila na G., pracovnú dobu mala na dobu určitú, neskôr zo strany školy už nebol záujem o predĺženie tejto pracovnej zmluvy, v práci si napr. jeden žiak robil počas vyučovania posmešky a naschvál hovoril rómskym prízvukom. Spôsobovalo jej to nemalé psychické problémy, a preto sa rozhodla, že zo zamestnania odíde. Podľa žalobkyne 1/ ujma jej vznikla najmä tým, že bolo narušené jej súkromie, osobný a rodinný život, veľmi sa jej dotýkalo to, ako sa H. urážlivo vyjadrovali o jej rodičoch, po stretnutí s H., táto im povedala svoj názor, že nemá záujem o kontakt s nimi, im to však nestačilo. Prevláda u nej pocit strachu. Ide o mladú úspešnú ženu, ktorá mala zamestnanie, spokojný rodinný život, ktorý sa neskôr obrátil na život plný strachu a neistoty. Vyššie uvedená situácia sa dotkla nielen žalobkyne 1/, ale aj jej rodičov - žalobcov 1/ a 3/ a celej ich rodiny, ktoré vyústili nielen do problémov v škole, ale aj do zdravotných problémov, keď žalobkyňa trpí stavom úzkosti a strachu, čo sa prejavuje aj v jej pracovnom výkone. Došlo k narušeniu jej súkromia, jej osobného života, ale aj rodinného života, keď adoptívni rodičia boli obťažovaní rodinou H., ich správaním a spochybňovaním konania žalobcov 2/ a 3/ pri adoptovaní dcéry, čo výrazným spôsobom zasiahlo do životov žalobcov.

4.6. O trovách prvoinstančného a odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

5.1. Dovolateľ v predmetnej veci považuje za nespornú skutočnosť, že došlo k úniku bližšie nešpecifikovaných údajov z informačného systému Ministerstva vnútra SR, o čom svedčí aj rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) č. 01993/2008Ui-P849/07-09 z 18. septembra 2008, ktorým bola zamestnancovi Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave II uložená pokuta za neoprávnené sprístupnenie osobných údajov z informačného systému Ministerstva vnútra SR

v rozpore s ustanoveniami zákona č. 428/2002 Z. z. Žalovaný však zastáva názor, že v danej veci sa nejednalo o taký úradný postup, pri ktorom by žalovaný, resp. jeho pracovníci vykonávali svoje štátnozamestnanecké oprávnenie, pretože voči žiadnemu z navrhovateľov nebol vykonávaný taký postup, ktorý by priamo súvisel s výkonom verejnoprávnej pôsobnosti orgánu štátnej správy. Vzhľadom na závery konštatované Úradom na ochranu osobných údajov SR je žalovaný názoru, že konanie pracovníka Ministerstva vnútra SR v podobe nedostatočnej ochrany svojich prístupových práv nemožno za žiadnych okolností považovať za sledovanie plnenia úloh štátu, čo logicky vylučuje skutočnosť, aby zodpovednosť za toto konanie znášal štát v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

5.2. Úrad na ochranu osobných údajov nekonštatoval porušenie, ktoré by zakladalo zodpovednosť Slovenskej republiky za škodu, ale po prešetrení predmetnej veci vyvodil zodpovednosť a uložil sankciu konkrétnej fyzickej osobe z a nedostatočnú ochranu prístupových práv do informačného systému Ministerstva vnútra SR. Preto je dovolateľ toho názoru, že pokiaľ na strane žalobcov došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnej integrity, čo malo za následok vyvolanie nepríjemných pocitov, psychických problémov žalobkyne, ako aj zásah do rôznych sfér života žalobcov a tento zásah bol spôsobilý vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, tak tá nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s údajným nesprávnym úradným postupom. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/132/2018. Porušenie práva vidí žalovaný v tom, že odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s predmetom konania a s tým súvisiacou legitimáciou, ktorú súd skúma ex offio v každom štádiu konania a na každom stupni, pričom jej nedostatok je fakticky neodstrániteľný a vedie k zastaveniu konania.

5.3. Podľa dovolateľa právna otázka spôsobilosti vzniku nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade zverejnenia osobných informácií z internej databázy Ministerstva vnútra SR za predpokladu neporušenia zákona o ochrane osobných údajov, ani porušenia iného všeobecne záväzného právneho predpisu prevádzkovateľom zakladá dovolací dôvod aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

5.4. Navrhoval, aby dovolací súd podľa § 449 ods. 1 CSP rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alternatívne, aby podľa § 449 ods. 3 CSP rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

6. Žalobcovia 1/ až 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že považujú rozsudok krajského súdu za vecne správny, pričom dovolanie podľa ich názoru nespĺňa zákonné náležitosti. Navrhli, aby dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol alternatívne zamietol podľa § 448 CSP a zaviazal žalovaného dovolateľa na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie nie je prípustné.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

9. Najvyšší súd opakovane vyslovil názor, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015).

10. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/209/2015, 3Cdo/36/2016, 5Cdo/264/2014, 1Cdo/334/2013). Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (por. rozhodnutia

najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/348/2013, 3Cdo/319/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V danom prípade dovolateľ v dovolaní výslovne označil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13.1. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

13.2. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácii na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. V prejednávanej veci žalovaný prípustnosť svojho dovolania formálne vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP za súčasného vymedzenia právnej otázky, od ktorej vyriešenia podľa neho záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a to spôsobilosti vzniku nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade zverejnenia osobných informácií z internej databázy Ministerstva vnútra SR za predpokladu neporušenia zákona o ochrane osobných údajov, ani porušenia iného všeobecne záväzného právneho predpisu prevádzkovateľom.

16. Vychádzajúc z obsahu spisu a dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd môže len konštatovať, že dovolateľom formulovanou otázkou sa odvolací súd nezaoberal, ani ju vo svojom rozhodnutí neriešil. Dovolateľom nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) hypotetickú, či akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť predpokladané (neisté), či teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. V tejto časti preto nemožno dovolanie žalovaného považovať za procesne prípustné.

17. Skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu o preukázaní existencie podmienok nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a vyhovení žalobnému nároku žalobcov (viď vyššie bod 3. tohto rozhodnutia), sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jeho dovolania v

zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pretože tento záver súdov bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli k právnemu záveru a prijatiu ich rozhodnutia. Žalobca síce formálne odôvodnil dovolanie nesprávnosťou právneho posúdenia veci súdmi nižšej inštancie v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ale podstatná časť jeho dovolacej argumentácie smeruje voči ne/vykonanému dokazovaniu, vyhodnoteniu dôkazov a s tým súvisiace nesprávnosti (aj neúplnosť) skutkových zistení súdmi nižšej inštancie, čo nie je relevantný dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

17.1. Dovolateľ v dovolaní tiež naznačuje nespokojnosť s posúdením predmetu konania a s tým súvisiacou legitímáciou, avšak právnú otázku v tomto smere neformuluje.

17.2. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní bez ďalšieho poukazoval aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/132/2018, v ktorom bola uplatňovaná ochrana osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka a z toho vyplývajúci nárok voči žalovanému generálnej prokuratúre, išlo zjavne o inú skutkovú, aj právnú situáciu ako je prejednávaný prípad.

18. Dôvodom pre odmietnutie dovolania je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

19. Žalobcovia boli v dovolacom konaní úspešní, preto im dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.